

svítá, že vlastně odmítl stížnost jako nepřípustnou. Učinil tak neprávem. V §u 49 řádu o zbavení svéprávnosti jedná se toliko o právu stížnosti do usnesení okresního soudu o zbavení svéprávnosti, po případě do rozhodnutí sborového soudu o odporu a do jeho rozhodnutí o stížnosti. Tím však není řečeno, jak se mylně domnívá rekursní soud, že právo stížnosti jest jen takto úzce vymezeno a že tedy v jiných případech nepřipouští zákon právo stížnosti. Dle §u 56 řádu o zbavení svéprávnosti platí v řízení o zbavení svéprávnosti předpisy o řízení nesporném (§ 1 až 19 pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák.), pokud není zvláštních odchylných ustanovení, a kromě toho též obdobně ustanovení civilního řádu soudního o provádění důkazů a opatření listin, předmětů ohledání a přezvědných věcí s tou změnou, že není třeba průvodního usnesení a že soud jedná i z moci úřední (odstavce 1. a 2. §u 56 řádu o zbavení svéprávnosti) a s vyloučením stížnosti neb samostatné stížnosti tam, kde jest vyloučena při usneseních stejného druhu v civilním řádu soudním (§ 57 (2) řádu o zbavení svéprávnosti). Též z motivů k řádu o zbavení svéprávnosti (III oddíl §§ 16 až 24, IV. oddíl 2. část §§ 37 až 48 a V. oddíl) plyne, že podle svého předmětu jest zbavení svéprávnosti věcí nesporného řízení, a platí pro všechny druhy řízení, jež jsou v řádu o zbavení svéprávnosti upraveny, o opravných prostředcích všeobecné předpisy o řízení ve věcech nesporných. Řádným opravným prostředkem proti usnesení v mimosporném řízení jest stížnost (rekurs) a dle toho jest stížnost řádným opravným prostředkem též v tomto řízení. Na konci jednotlivých oddílů zařaděné předpisy o opravných prostředcích obsahují jen ustanovení, která se o d c h y l u j í od všeobecného práva, nebo kterých jest třeba k jeho doplnění, zejména ve směru legitimace osob, majících na řízení zájem, a tudíž oprávněných ke stížnosti. Předpis §u 8 o zatímní péči jest zařaděn mezi všeobecná ustanovení I. oddílu řádu o zbavení svéprávnosti, jenž neobsahuje ku konci žádných odchylek neb doplňků ohledně opravných prostředků. Nutno tedy dojíti k tomu názoru, že není zákonem vyloučena stížnost do usnesení o ustanovení zatímního podpůrce.

Čís. 6668.

Bývalý správce úpadkové podstaty jest oprávněn složit do soudní úschovy (§ 1425 obč. zák.) hotovosti a cenné papíry, jež ho došly ještě za vedení správy úpadkové podstaty, vzhledem ku svému tvrzenému, úpadcem (jeho dědici) však neuznanému, nároku na odměnu a hotové výlohy, jichž uspokojení žádá ze složených věcí. Soud, u něhož se složení stalo, není oprávněn, v tomto řízení zkoumati, zda se složení stalo řádně. Bývalého správce úpadkové podstaty nelze s jeho žádostí o složení poukázati na úpadkový soud. Žádal-li úpadce (dědici jeho) bez souhlasu bývalého správce úpadkové podstaty vydání cenností, dlužno jej poukázati na pořad práva.

Prv ý s o u d (okresní soud v R.) vydal dvě usnesení. První na žádost bývalého správce úpadkové podstaty zemřelého Aloise K-a ze dne 27. října 1926, jímž byly přijaty do soudní úschovy hotovosti a cenné papíry, došlé ho ještě za vedení správy úpadkové podstaty, než byl úpadek zrušen, druhé ze dne 2. listopadu 1926, jímž byla žádost Jana a Rudolfa K-ových jako dědiců úpadkové pozůstalosti na vydání těchto věcí odkázána pa pořad práva. Bývalý správce úpadkové podstaty odůvodnil svůj návrh tím, že mu vedením úpadkové správy vzešly nároky na odměnu a náhradu hotových výloh, které však Rudolf a Jan K-ovi jako dědici zemřelého Aloise K-a se zdráhají zapraviti. Naproti tomu opřeli svůj návrh o to, že úpadkové řízení bylo již dávno zrušeno, že tedy uvedené předměty nebyly nikdy jměním úpadkové podstaty a patří k jejich majetku, a tvrdili, že prvý soud nebyl oprávněn, přijati složené věci na soud, navrhnuvše bezodkladné jejich vydání. Ve svém rekursu napadli tito navrhovatelé obě usnesení z důvodů v podstatě právě uvedených. R e k u r s n í s o u d zrušil ona usnesení, poukávav jak správce úpadkové podstaty, tak i Jana a Rudolfa K-ovy s jejich návrhy na úpadkový soud.

N e j v y š š í s o u d obnovil obě usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu neprávem a jest dovolací rekurs správce úpadkové podstaty odůvodněn. Tvrdě, že má jako bývalý správce úpadkové podstaty nárok na odměnu a hotové výlohy, které mu však dědici zemřelého Aloisa K-a nechťejí uznati, měl správce úpadkové podstaty důvod ke složení ve smyslu §u 1425 obč. zák., poněvadž chce, by z těchto cenností byly jeho nároky uspokojeny. Soud, u něhož složení se stalo, není oprávněn v tomto řízení zkoumati, zda složení se stalo řádně, a podle čl. XVIII. uvozovacího zákona k jurisdikční normě nemohl ani přijetí odmítnouti z důvodu, že není snad k tomu příslušný. Naopak každý soud má přijati každý k soudnímu uložení způsobilý předmět, bylo-li o to žádáno. Proto nevádí, že bývalý správce úpadkové podstaty složil na soud věci, jež ho jako dřívější orgán úpadkového soudu došly za vedení úpadkové správy. Rekursní soud tedy neprávem poukazuje na to, že soud nebyl příslušný k přijetí složených předmětů a není správné, zrušil-li usnesení prvního soudu, jímž tento soud složení na soud přijal, a poukázal-li bývalého správce úpadkové podstaty s touto žádostí na soud úpadkový. Též důvodně si stěžuje správce úpadkové podstaty do toho, že rekursní soud zrušil i druhé usnesení okresního soudu v R., jímž žádost dědiců zemřelého Aloisa K-a o vydání věcí u soudu složených byla poukázána na pořad práva. Složil-li bývalý správce úpadkové podstaty hotovosti a cenné papíry na soud ve smyslu §u 1425 obč. zák., ale nesouhlasí-li s návrhem Jana a Rudolfa K-ových, by jim tyto předměty byly vydány, nezbyvalo soudu své stolice, než aby žádost dědiců po Aloisu K-ovi odkázal na pořad práva, třebaže rozhodnutí o útratách úpadkového řízení, jež bylo ve smyslu §u 78 úpadkového řádu zrušeno, náleží ve smyslu §u 125 úpadkového řádu orgánům úpadkového řízení, kteréž je mají řádně zlikvi-

dovati. Řízení ve smyslu Šu 1425 obč. zák. jest však řízením nesporným a je-li otázka vydání předmětů takto na soud složených mezi účastníky sporna, musí býti ten, jenž se domáhá jejich vydání proti vůli toho, jenž je k soudu složil, ve smyslu Šu 2 čís. 7. nesp. říz. poukázán na pořad práva.

Čís. 6669.

Odklad exekuce podle Šu 42 čís. 4 ex ř. předpokládá, že na vzájemném plnění závisí vymáhaný nárok. Vedena-li exekuce na výmaz práva a bylo-li vydání výmazného prohlášení závislo na vyplacení odstupného, bylo toto vzájemné plnění předpokladem povolení exekuce; byla-li však exekuce pravoplatně povolena, nelze povolití odklad exekuce, ježto odstupné nebylo dosud vyplaceno.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1927, R I 1177/26.)

Soud první stolice vyhověl návrhu dlužnice, by byl povolen odklad exekuce vnučeným výmazem práva výměnku až do té doby, kdy vymáhající věřitel prokáže u soudu, že vyplatil dlužnici odstupné, jak se byl ve smíru zavázal. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o odklad exekuce po rozumu Šu 42 čís. 4 ex ř. Smírem ze dne 28. srpna 1926 odstoupila povinná za odbytých 12.000 Kč od svého výměnku, váznoucího na nemovitostech vymáhající strany a zavázala se, že po vyplacení uvedené sumy vydá vymáhajícím věřitelům na svůj výměnek výmazné prohlášení. Tvrdíce, že odstupné 12.000 Kč k rukám jejího k přijetí oprávněného zástupce Dra. D-a povinné zaplatili, což prokazovali dopisem tohoto zástupce, zakročili vymáhající věřitelé o exekuci výmazem výměnku. Usnesením ze dne 8. října 1926 první soud exekuci povolil s výzvou, označenou jako výhrada, na povinnou, by se do osmi dnů vyjádřila, zda žádá o odklad exekuce podle Šu 42 čís. 4 ex. ř., jinak že bude pokládáno za to, že proti výmazu výměnku není závady. Povinná se vyjádřila v ten rozum, že placení u Dra. D-a neuznává, ježto prý ho k přijetí odstupného za výměnek nezmocnila a on jí 12.000 Kč nevyplatil, srážeje si 1.000 Kč na útraty, a navrhla odklad exekuce podle uvedeného místa zákona. První soudce povolil odklad, dokud nebude povinné straně odbytých vyplaceno, druhý soud návrhu na odklad nevyhověl. Dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu nelze vyhověti. Odklad exekuce podle Šu 42 čís. 4 ex. ř. předpokládá, že nárok, k jehož vydobytí jest vedena exekuce, závisí na vzájemném plnění a že věřitel tohoto vzájemného plnění nevykonal, aniž je vykonati nebo zajistiti jest ochoten. Podle toho, co uvedeno, musí tedy býti na vzájemném plnění závislým vymáhaný nárok. O takový případ se však nejedná. Vymáhán jest výmaz výměnku a tento výmaz má býti podle návrhu odložen. Výmaz není však závislým na vzájemném